

han, naar han ikke betaler, kommer under Fattigvæsenet. Hvis der saa endda kunde vindes noget Betydeligt for BARNET ved saadan Foranstaltning, saa vilde jeg endda sige, at saa kunde man strække sig meget vidt; thi det maa jo erkjendes, at disse Børns Stilling er høist ulykkelig, og at vi ikke bør forsømme Noget af, hvad der fra Lovgivningens Side kan gøres for at stille dem taalelig vel i Livet; men jeg tror ikke, der vindes det Allermindste derved. Man har — jeg tror det er i Landsthingets Betænkning fra ifjor over dette Lovforslag — anført, at det vilde være nyttigt for BARNET; thi saa kan Moderen faae BARNET anbragt i Pleie under gunstigere Forhold, saa er nemlig Bidraget sikret. Ja, det er et Spørgsmaal, om Bidraget er sikret; thi naar Bidrag skal betales til Moderen — hvis det er Meningen — saa beror det da paa, om hun ikke bruger det selv, og dernæst opnaas der i Virkeligheden i alt Fald ikke nogen synderlig større Sikkerhed; thi skaffer Moderen ikke det afforderede Wederlag til Pleieforsørgere, saa vide Pleieforsørgere meget vel, at de kunne henvende sig til Fattigvæsenet og sige, at de ikke ville have BARNET længere, og saa vil Fattigvæsenet regelmæssig træffe en Afkord med dem eller Moderen om, hvormeget der skal staves til Pleie, for at BARNET kan blive, hvor det er, hvis man ellers er tilfreds med Anbringelsen, saa der ikke mangler Noget i Henseende til Sikkerheden her heller. Jeg ser derfor ikke rettere, end at denne § 4 er en høist uheldig Bestemmelse, som ikke i Virkeligheden gjør nogen Nytte, og jeg vil derfor ønske, at man kunde enes om at udstemme denne Paragraf. Kunde man det, vilde jeg for mit Vedkommende ikke have Noget imod at tage Loven med de øvrige Paragrafer.

Bloug: Jeg skal fuldtud anerkjende den varme Følelse, som det ærede høier-værdige 1ste Medlem for 11te Kredts (Stühr) tolfede i sit Foredrag, men det forekommer mig, at hans Betragtning af hele Sagen var overordentlig ensidig. Han betragter det som en Lov, der gives ene og alene til Bedste for de Kvinder, der udenfor Loven tillade sig at faae uægte Børn, og jeg tror, at man rettere maa betragte Loven som rettet imod de mangfoldige letsindige Mænd og unge Personer, som avle uægte Børn, og løbe fra dem, og løbe fra det ene til det andet. Det er vel ikke givet, at de alle drive det saa vidt, som en Friskolelærer i Fyn skal have gjort, der havde 4 paa en Gang, men det er en Ufsik, som navnlig i Kjøbenhavn er meget almindelig, at Faderen til uægte Børn

forsvinder, og for Kvinden, som efter Loven er berettiget til at fordre Halvdelen af, hvad BARNETS Underhold koster, af Faderen, bliver det tilfaldt altfor byrdefuldt at søge efter ham rundt om i Landet, og undertiden ogsaa i Udlandet; saa opgiver hun det, og saa sidder hun med BARNET. Det er godt nok, naar det ærede 12te kongevalgte Medlem (Steffensen) henviser hende til Fattigvæsenet, men der er Mange, der stride til det Øverste, inden de gaa til Fattigvæsenet, stride endogsaa over menneskelige Kræfter, og hun foretrækker i Reglen at gaa til en uslere og uslere Pleie, fremfor at søge Hjælp hos Fattigvæsenet. Loven vil altsaa raade Bod paa dette Misforhold ved at tilkjendegive de letsindige unge Mænd, at de ikke kan gaa omkring her i Landet og avle Børn, uden at komme til at betale for dem, og uden derved at forskjerte deres borgerlige Rettigheder. Det er den ene Side af Loven, medens den paa den anden Side ganske vist er human mod de Kvinder, som have faaet et uægte Barn. Nu er det ganske vist et Spørgsmaal, det skal jeg villig indrømme, om man ikke gaar for vidt med denne Humanitet, naar man udstrækker den til alle Kvinder, baade til dem, der have 1, og til dem, der have 2, 3, 4, uægte Børn. At der findes saadanne rundt omkring i Landet, har blandt Andet den nævnte ærede Taler bevindet, men det behøvedes ikke, det er bekendt nok. Her er nu ganske vist et Spørgsmaal, hvorfor jeg ogsaa tror, at Loven kan trænge til nogle Dages Overveelse, til et Gjennemsyn, til at prøves i et Udvalg, førend den beforders videre, og der er flere Bestemmelser i den, som jeg tror opfordre dertil, ikke blot den, som det ærede 12te kongevalgte Medlem nævnedes, men ogsaa den, at en Kvinde, der ikke er forjøgelsesberettiget her i Landet, ikke skal have den Ret, som de Andre. Det finder jeg ikke human, jeg finder det inhuman. Naar det er en dansk Fader, hvorfor skal han saa ikke betale, naar det er en svensk eller en tysk Kvinde, som han har avlet et Barn med, ligesaa godt som, naar det er en dansk? Jeg kan ikke skjønne, at der er Grund til at lade hans Forpligtelse bortfalde i det Tilfælde. At Understøttelsen ikke skal betragtes som Fattigunderstøttelse for Kvinden, kan jeg nødig gaa ind paa, navnlig naar det ikke er det første Barn, hun faar. Naar den bestemte Forjøgelseskommune har Valget imellem at lade den ikke betalende Barnefader affone sin Betaling eller berøve ham hans borgerlige Rettigheder ved at fratage ham hans Valgret, saa synes det mig, at det ikke bør være ham tilladt at affone Pengene, men han skal miste sine